

הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א
נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד
 רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל,
 שיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד
 Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"

עיר התורה שקרובה אליך

המלך

פרשת ויקרא

אור

לכל אדם יש קרוב שיעזור לו

ויקרא פרק א (א) ויקרא אלמשה וידבר יקוק אליו מאהל מועד לאמר: (ב) דבר אלי בני ישראל ואמרת אליהם אדם פייקריב
 מכם קרבו ליקוק מרהבהמה מרהבקר ומנהצאן תקריבו את קרבנכם: ובפרק ב (ט) והרים הפתח מרהמנחה את אפרכתה
 והקטיר המזבחה אשה ריח ניחח ליקוק: (יא) פליהמנחה אשר תקריבו ליקוק לא תעשה חמץ כי כלשאר וכלדבש לא
 תקטירו ממנו אשה ליקוק:

שאלות בפרשה:

א: ויש לשאול כמה שאלות בפרשה, כיצד חז"ל דרשו אל"ף של ויקרא זעירא מפני שמשה הקטין אותה ועייז נשאר דיו
 ומרחו על פניו ועייז קרנו פניו, מה ביאור העניין וכי עיי מעט דיו קורנים הפנים? ב: ועוד יש לשאול מהו הלשון "אדם"
 כי יקריב ולא נאמר איש, ולמרות שכבר רש"י הביא דרשת חז"ל בזה לרמוז לאדה"ר שכל המביא קרבן צריך שיהיה בדומה
 לאדה"ר שלא הביא מן הגזל, אך אפ"ל עוד כדלקמן: ג: עוד יש לדקדק מהו הלשון "מכם" שהוא לכאורה לשון מיותר?
 ד: עוד הקשו המפרשים מדוע התורה לא התירה להביא קורבנות גם מחיות ורק מבהמות ועופות: ה: עוד צריך להבין שלפי
 המתבאר בפסוקים הנ"ל יש המביא קרבן מבקר ויש מצאן ויש מעוף ויש מסולת ועל כולם מסיים הפסוק ריח ניחוח לה'
 כיצד יתכן להשוות אדם שמביא עגל בכמה אלפים לאדם שמביא קרבן בשקל או שני שקלים: ו: עוד כתבה התורה שאסור
 לעשות את הקרבן חמץ כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו, והרי כתב בסדר רב עמרם גאון סדר מעמדות ותאני בר קפרא,
 אלו היה נותן בתוכה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחו, וא"כ אדרבא הוא כבוד השכינה: ז: גם צריך להבין
 מה השייכות דבש לחמץ עד שהתורה כורכת אותו יחד ומואסת בה?

תחושת האדם:

נקדים ונאמר כי תחושת האדם כאשר מביא קרבן לקב"ה או מתפלל עולה בליבו כי הנו עושה טובה לקב"ה בזה שעושה
 רצונו, וגם אם אינו מרגיש כך הרי עכ"פ חושב כי במעשה זה שעושה כבר מרצה את השי"ת לכפר על מעשיו על ידי קורבנו
 ומצפה לקבלת תפילתו ובקשתו, מאחר ותפיסת עולמו של האדם שהוא עושה טובה לקב"ה במעשיו, אולם התורה וחז"ל
 מלמדים אותנו שהשקפה זו מוטעית וצריך האדם להפנים כי אינו עושה טובה אלא לעצמו במה שמביא קרבן או מתפלל,
 זאת ועוד כי אין העיקר הבאת הקרבן או התפילה שמתפלל לפני הקב"ה אלא רחמנא ליבא בעי והעיקר תלוי כיצד האדם
 ניגש ומביא קרבן או מתפלל באיזו תחושה באיזו כוונה מאחר וכל תוכן הקרבן והתפילה תלויה בהכנעת הלב כאשר נבאר.

תכלית הקורבנות הכנעה ותשובה:

אחר הדברים האלה נראה לבאר כאשר נתבונן מהו תוכן הקרבן אשר על ידו אפשר לכפר ולעשות נחת רוח לפני הי"ת, וכי
 כביכול הוא משתמש בקרבן, וא"כ כיצד מועיל שהאדם מביא קרבן לכפר על עוונותיו, וכאשר אמר הנביא ישעיהו פרק א
 (יא) למה לי רבזבחיכם יאמר יקוק שבעתי עלות אילים וחלב מריאים ודם פרים וכבשים ועתודים לא חפצתי: אולם
 ידועים דברי הרמב"ן בפרשה אשר כתב וז"ל בויקרא פרק א פסוק ט בא"ד ויותר ראוי לשמוע הטעם שאומרים בהם, כי
 בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, צוה השם כי כאשר יחטא יביא קרבן, יסמוך ידיו עליו כנגד
 המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעים כנגד ידיו ורגליו של
 אדם העושים כל מלאכתו, ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו, כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלהיו
 בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת
 דמו, נפש תחת נפש, וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי אבריו, והמנות להחיות בהן מורי התורה שיתפללו עליו. וקרבן
 התמיד, בעבור שלא ינצלו הרבים מחטוא תמיד. ואלה דברים מתקבלים מושכים את הלב כדברי אגדה עכ"ל: הראת
 לדעת כי תכלית הקרבן הוא חרטת האדם ממעשיו הרעים והקרבן הוא אמצעי לעורר בקרבו חשבון הנפש ולהתבונן מה
 היה ראוי לעשות בו ועייז יחזור בתשובה ויתקרב להשי"ת, ולכן נקרא בשם קרבן דהיינו להתקרב להשי"ת, ובזה הוא שנעשה
 נחת רוח לקב"ה, וכל זה רמוז בתיבה "מכם" שכל כוונת הקרבן אינו להקריב את הבהמה אלא צריך להקריב מכם היינו
 מהעצמיות שלכם ולוותר על התאוות והרצונות שבהן נכשל האדם בעבירות, וכן את מידותיו הרעות הגאוה שהיא שורש
 כל המידות הרעות שהן חלק ממנו, צריך את הכל להקריב אותן ולהשתמש בהן אך ורק לעשות רצון השי"ת ויקיים בגאוה
 ויגבה ליבו בדרכי השם וזהו הכוונה מכם, וכן כתב הכלי יקר וז"ל וי"א אדם כי יקריב מכם מגופו ממש, עיי צומות ורוח
 נשברה זהו קרבן לה' וחלק גבוה לבד עכ"ל.

משל המגיד מדובנא:

וכבר כתב המגיד מדובנא משל נפלא לסוחר עשיר גדול מאד אשר יש לו משרתים וסוכנים לרוב המתפזרים בכל מיני ארצות
 להסתחר כרצונו, לקנות ולמכור. פעם אחת שני סוכנים אשר קנו סחורה של יהלומים בסכום גדול מאד, מליון רובל, והנה
 עקבו אחריהם היכן הם יושנים, ולא נהגו הסוכנים בזהירות והתרשלו בשמירתם, ובאמת נגנב מהם כל אותה סחורה, לא
 ידעו מה לעשות וכיצד יאמרו הדבר לאדונם. חשבו והחליטו לבא לפניו ולהתחנן, וכי אין להם מה לעשות וגם אם יעבדו
 כל ימיהם לא יוכלו להשיב את הסכום הגדול שנגנב, ולכן פונים אליו בבקשה ובתחינה שיסלח להם והם מוכנים לעבוד
 מכאן ואילך במסירות נפש גדולה, ובמשנה זהירות בכדי להצליח עייז בעסקיו. השתכנע העשיר כי הם כנים בדבריהם
 והתחרטו חרטה גמורה, ומאחר והיו סוכנים חשובים החליט להמשיך להעסיקם, אלא שרצה בכדי שלא ישכחו את הנזק
 שעשו, ועייז יהיה להם תשומת לב גדולה יותר, שיחייב אותם בחלק קטן מהנזק שיחזירו לו, וביקש מהם שיפרעו לו עשרת
 אלפים רובל, כמובן שגם סכום זעיר זה לעומת הנזק אין ביכולתם לשלם, ולכן התנה עימם שכל שבוע יחזירו לו עשרה
 רובל, כמובן ששמחו על בקשתו ורצונו לוותר להם. ובאמת בכל שבוע ושבוע הכניסו לו סך עשר רובל, אולם פעם נוצר מצב

הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א
נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד
 רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל,
 שיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד
 Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"

עיר התורה שקרובה אליך

שאלו לא הצליח להשיג אפילו עשרה רובל ובקושי השיג רק חמישה רובל, לעומת זאת חבירו באותו שבוע הצליח להשיג עשרים רובל עבור שבועיים, ושניהם הלכו להשיב אותו שיש לו עשרים רובל, בא בגאווה ושמחה שפעם זו משיב עשרים רובל, אולם חבירו המסכן בא בצער ובפחד וכיצד יהיה שאין לו אפילו עשרה רובל ונכנס לאדונו וביקש את סליחתו בתחנונים כי לא השיגה ידו יותר מאשר חמישה רובל. העשיר קיבלו בשמחה ואמר לו לא נורה וזה בסדר גמור ואני שמח שעכ"פ הבאת חמש רובל. לאחר שיצאו אשת העשיר התבוננה שאצל הראשון לא קיבלו בשמחה למרות שנתן לו עשרים רובל מה שלעומת זאת את השני עם חמש הרובל שמח בו הרבה. ושאלה אותו הכיצד יתכן כדבר הזה שאפילו שלא עמד בתשלום הנך שמח בו יותר. השיב העשיר הלא גם כאשר יתן לי חמישים רובל הוא כאפס לגבי הנזק שעשו לי וכי אני בזה מתפייס שנותן לי עשרה או עשרים, הרי עיקר רצוני שתמיד יזכרו את הנזק שעשו ויתחרטו על מעשיהם ועי"ז ישמרו במשנה זהירות, ולכן אותו שהביא העשרים חושב שמגיע לו פרס ובגאווה בא כאילו בזה פרע חובו, ובאמת שזה אפס ואני רוצה שירגיש בוושה וחרטה והוא הרגיש גאוה, לעומת זה שהביא את החמישה רובל אשר בא בשברון לב הוא רצוי ויהיה נאמן ומסור יותר. כן הוא הדבר האדם לבין הקב"ה בזה שאדם מביא קרבן גדול או בא לביהכ"נ חושב שכבר עושה טובה לקב"ה, אך האדם צריך להרגיש את חובתו לקב"ה לעומת מה שמקבל ולבא בשברון לב ותחינה. ומאחר שבזה"ז אין לנו את ביהמ"ק אומרת הגמ' **בברכות דף נה** שלשה דברים מאריכין ימיו של האדם המאריך בתפילה, והמאריך על שולחנו והמאריך בביה"כ כי בזה מראה את הכנעתו לפני הקב"ה ושאינו עושה טובה בתפילתו.

הרמז בתיבת אדם:

ובזה מיושב גם מדוע אמרה התורה אדם ולא איש, לרמז לנו כי בכדי להקריב קרבן צריך להדמות לאדם הראשון שלא שייך אצלו גאווה כי לא היה לו על מי להתגאות, והיינו שיכניע ליבו בהבאת הקרבן, וכמאמר דוד המלך **בתהלים פרק נא (יח) כִּי לֹא־תִחַפֵּץ זַבַּח וְאֶתְנֶה עֹלָה לֹא תִרְצֶה: (יט) זַבַּחֵי אֱלֹהִים רֵיחַ נְשִׁימָה לְבִישָׁר וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְנֶה:** הרי שבלי שברון הלב אין שום ערך לקרבן. **וכן כתבו המפרשים** שהתורה רוצה לרמז בתיבת אדם ר"ת אברהם דוד משה ששלושתן אמרו לשון ענווה, **אברהם אמר בבראשית פרק יח (כז) וַיַּעַן אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲנִי הָאֱלֹהִים לְדַבֵּר אֶל־אֲדָמָי וְאֶנְכִי עֹפֵר וְאֶפֶר: דוד המלך אמר בתהלים פרק כב (ז) וְאֶנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ חָרַפְתִּי אֲדָם וּבְזוּי עָם: משה אמר בשמות פרק טז (ז) וּבִקֶּר וְרֵאִיתֶם אֶת־כַּבֹּד יְקֹוֹק בְּשָׁמַעוֹ אֶת־תְּלַלְתֵיכֶם עַל־יִקְוֹק וְנַחְנוּ מֶה כִּי תִלְוּנוּ תְּלִינוּ עֲלֵינוּ:** כך כל מקריב קרבן עליו להכניע עצמו ולחזור בתשובה.

כיצד קרנו פני משה מאל"ף זעירא:

ובזה יובן היטב שבוה שמשה רבנו כתב ויקרא אות אל"ף קטנה בשארית הדיו קרנו פניו, היינו במידת הענווה שרצה להשוות עצמו לבלעם ולכתוב ויקר ורק השי"ת חייבו לכתוב ויקרא וכתבה עכ"פ קטנה, ובוה עצמו זכה לקירון פניו, ולכן שפיר דווקא כאן נרמז דבר זה מפני שהתורה מדברת על קורבנות שעיקרן הוא הכנעת הלב וענווה.

למה פסלה התורה שאור ודבש:

אף גם זאת נבין היטב כל עניין שאור ודבש שהתורה אסרה להקריבן למרות שתני בר קפרא שאם היה נותן דבש בקטורת לא היה אפשר לעמוד מפני ריחה, כיון שתכונת השאור הוא שתופח ואינו מראה את המציאות האמיתית שלו כך גם הדבש מגביר את הריח יותר מהטבעיות שלו ונמצא שתכונה זו אינה משקפת את האמת אלא בדמיון בעל הגאווה שמגביה עצמו יותר ממה שהוא, ודבר זה מאוס לפני השי"ת, אלא אדרבא הכנעת ושיברון הלב הוא מה שחפץ השי"ת, ולזאת הכניסה התורה כאן את החמץ לרמז עניין זה בקורבנות.

מדוע אין קורבנות מהחיות:

אף גם זאת יובן מדוע התורה הגבילה את הקורבנות דווקא מבקר וצאן, בהיות ונפשם שפלה שאינם טורפים אלא אוכלים עשבים, לעומת החיות שהן אכזרים וטורפים אינם ראויים להביא מהן קרבן שכל תכליתו הכנעת הלב ויצריו. ומאחר שכל תכלית הקרבן לב נשבר ונדכא הרי שאין מעלת הקרבן תלויה בגודלו וערכו אלא אפילו קרבן עוף יכול לגרום לריח ניחוח כמו קרבן בקר, כיון שהמטרה הושגה שהמקריב התקרב לקב"ה.

התפילות במקום קורבנות:

והנה בזמננו שבעה"ר חרב ביהמ"ק ואין לנו כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו נתקנו התפילות במקום הקורבנות וכמאמר הנביא **הושע פרק יד (ב) שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יִקְוֶה אֱלֹהֶיךָ כִּי כִשְׁלַת בְּעֹנֶךָ: (ג) קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל־יְקֹוֹק אֱמֵרוּ אֱלֹהֵינוּ כִּלְיָשָׁא עֲוֹן וְקַח־טוֹב וְנִשְׁלַמָּה פְרִים שְׁפִתֵינוּ: ופרש"י הושע פרק יד ונשלמה פרים שהיה לנו להקריב לפניך נשלם אותם בריצוי דברי שפתינו: וכך יותר מבואר ברז"ק שם ונשלמה פרים שפתינו במקום פרים נשלמה לפניך וידוי שפתינו כי אתה רוצה בדברי תשובה יותר כי אין הקורבנות מועילות בלא וידוי העון כי בכלם נאמר והתודה אשר חטא ובשעיר המשתלח לא היה אלא וידוי דברים כי לא היה קרב ממנו דבר על גבי המזבח אלא הוידוי כמו שנאמר והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגומר: וכן מבואר **במסכת ברכות דף כו ע"ב** רבי יהושע בן לוי אמר תפלות כנגד תמידין תקנום וכו' ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי מפני מה אמרו תפלת השחר עד חצות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד חצות ורבי יהודה אומר עד ארבע שעות, שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד הערב שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלג המנחה. ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע שהרי אברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה ומפני מה אמרו של מוספין כל היום שהרי קרבן של מוספין קרב כל היום רבי יהודה אומר עד שבע שעות, שהרי קרבן מוסף קרב והולך עד שבע שעות ע"כ. **וכן נפסק בשו"ע אורח חיים סימן צח סעיף ד התפלה היא במקום הקרבן, ולכך צריך לזוהר שתהא זוגמת הקרבן** בכוונה ולא יערב בה מחשבה אחרת, כמו מחשבה שפוסלת בקדשים ומעומד, דומיא דעבודה קביעות**

הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א
נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד
 רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל,
 ישיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד
 Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"

עיר התורה שקרובה אליך

מקום כמו הקרבנות, שכל אחד קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמיו, ושלא יחוץ דבר בינו לקיר, דומיא דקרבתן שהחציצה פוסלת בינו לקיר וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה, כגון בגדי כהונה, אלא שאין כל אדם יכול לבזבז על זה ומ"מ טוב הוא שיהיו לו מכנסים מיוחדים לתפלה, משום נקיות עכ"ל.
עבודה שבלב:

וכיון שכן עלינו להתבונן שכל עיקר התפילה הוא הכנעת ליבו וחזרה בתשובה ולא עצם קריאת הסידור, ולכן התפילה נקראת עבודה שבלב וכמאמר חז"ל **במסכת תענית דף ב ע"א** דתניא דברים י"א לאהבה את ה' אלהיכם **ולעבדו בכל לבבכם, איזו היא עבודה שהיא בלב הוא אומר זו תפלה.** וכן הוא בירושלמי **מסכת ברכות פרק ד דף ז טור א ה"א** כתיב לאהבה את ה' אלהיכם **ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם, וכי יש עבודה בלב ואי זו זו תפילה** וכן הוא אומר אלהך די אנת פלח ליה בתדירא הוא ישוּבִינך וכי יש פולחן בבבל ואי זו זו תפילה. **וכן הוא במכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק כג פסוק כה** ועבדתם את ה' אלקיכם זו תפלה וכן הוא אומר **ולעבדו בכל לבבכם (דב' יא יג)** איזו היא עבודה שבלב הוא אומר **זו תפלה** וכן הוא אומר בדניאל אלהך די אנת פלח ליה בתדירא הוא ישוּבִינך (דני' ו יז) וכי יש עבודה בבבל אלא זו תפלה וכן הוא אומר וזמנין תלתא ביומא הוא בריך על ברכויה (דני' ו יא). **וכן פסק הרמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א הלכה א:** מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר **ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה,** ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה. **והיינו שכל תוכן התפילה וכל העבודות השם שיש בתפילה הוא רק בלב ולא העיקר שיאמר בפיו את נוסח התפילה,** ולכן חובה על כל אדם לערוך חשבון נפש לפני שמתפלל מה רצונו לעשות בתפילה וכיצד יעמוד לפני הקב"ה, והרי הכל גלוי וידוע כמו שנאמר הנסתרות לשם אלוקינו ומה יחדש לפנינו בתפילתו, ויותר מכך הקשו הראשונים הרי אם ח"ו יש גזירה עליו כיצד מבקש לבטלה וכי השי"ת אדם וינחם? לכן בהכרח כל הפיתוח פה לביטול הגזירה עליו ולהטיב עימו הוא מותנה בכך שעומד בשברון לב ובהכנעה לפניו ומתחנן על נפשו וחוזר בתשובה ובוזה נהפך כאדם אחר שלא נגזר עליו אותה גזירה.

דברי הזוהר שהמתפלל מעומק הלב זה יותר מקרבן וכל השערים נפתחים בפניו:

זוהר חדש כרך ב (מגילות) מגילת רות דף לד עמוד א פתח ואמר האי קרא קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת [תלים קמה] דהא כל אינון דקראן באמת להקב"ה הקדוש ברוך הוא קריב לון ומקבל לון וקודשא בריך הוא לבא בעי. **ורעותא דבר נש חשיב קמיה מכל קרבנין ועלוון דכל עלמא. כיון דבר נש שוי רעותיה בתשובה לית תרעא בכל אינון רקיעין דלא פתח [לגביה].** קרבנא דבר נש בלבא ורעותא תליא דכתיב והתודה אשר חטא עליה. והתודה עליו. וכולא בלבא תלייא. **יש לכל אדם קרוב שיעזור לו:**

מסופר על הגה"ח ר' יעקב דוד וינטרוב זצ"ל שכאשר היה עדיין אברך צעיר אמר לו האדמו"ר הזקן **מאלכסנדר זצ"ל הלא יש לך קרוב** הוא ימלא כל מחסורך, כשלא ירד לסוף דעתו הוסיף וביאר, הלא כתוב קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת ומי כמודך קורא באמת אליו ית"ש.

מעשה עם המגיד ממזריטץ:

מסופר שפעם נכנסה למגיד ממזריטץ אשה שלא נפקדה ואמרה לו שהיא שמעה שרבים נושעו על ידי ברכותיו ולכן היא מבקשת להתברך להיפקד, השיב לה הרב ואמר לה שהוא יוכל לעזור לה רק בתנאי שתביא לו סכום גדול של כסף, היא ניסתה להסביר שאין לה אך הרב התעקש ששלי זה לא יוכל לברכה, הלכה בפחי נפש ולאחר זמן שהתאמצה חזרה עם רוב הכסף והתנצלה שזה כל מה שעלה בידה לאחר מאמצים רבים, אך הרב השיב שכל עוד חסר פרוטה מהסכום שנקב אינו יכול לברך, ואז כעסה האשה ואמרה למגיד שהיא לא צריכה את ברכתו היא תפנה ישירות לקב"ה שהכל בידו והלכה, תיכף אמר המגיד לתלמידיו כעת היא תיפקד כיון שהשי"ת קרוב לכל קוראיו באמת עד עכשיו לא קראה מליבה אלא סמכה על כל מיני השתדלויות אך כעת שהבינה שחייבת להתפלל בכוחות עצמה תפילתה תתקבל ואכן נפקדה.

מעשה שהיה:

סיפר לי אחד מתושבי עירנו אלעד היקרים שהוא היה עובד בבארות יצחק סופר ענק סמוך לאלעד ונהגו לארגן מניין מנחה באמצע היום לעובדי החנות וגם לקונים, והנה פגש בו אדם מנחלים ודיבר איתו שהוא מאוד מודאג כי היית שנת בצורת וכל היבול ילך לטמיון ומדוע אתם החרדים לא מתפללים מספיק שירד גשם, אולם הסביר לו כי התפילה נתונה לכל אדם כי השם קרוב לכל אשר יקראוהו באמת ולכן מציע לו שהוא יהיה השי"ץ מאחר ובודאי יכול להתפלל מעומק הלב על חסרון הגשמים, ולאחר ששכנע אותו עמד והתפלל, וראה זה פלא שבעודו בתפילה שהתפלל מעומק הלב בדמעות התחיל לרדת גשם חזק, והוכיח לו שכל יהודי שיתפלל מעומק הלב תפילתו תתקבל.

מוסר השכל:

עלה בידנו כי תפילות במקום קורבנות הסוד בזה הוא שיעיקר מהות התפילה אינו אלא כאשר מרגיש האדם בקרבו הכנעה ושברון לב על כשלונותיו כי רק לב ונשבר ונדכא אלוקים לא תבוזה, אולם כאשר האדם עומד לתפילה בתחושה שעושה טובה לקב"ה אין שום סיכוי שתתקבל תפילתו, ולכן חלק מהכנת האדם לתפילה להתבונן לפני מי עומד ומה רוצה לבקש ובאיזה זכות בא לבקש ובוזה תפילתו תתקבל. ויש להוסיף ולומר כרמזו שהמכוון בקרבן והתפילה הוא הקרבת האנכיות של האדם בכדי לעשות רצון השי"ת, והוא המכוון במה שאמרה התורה אדם כי יקריב מכם היינו מעצמו והכונה מהתאוות ומהרצונות שלו למען לעשות רצון השי"ת והיינו מן הבהמה היינו מהבהמיות שלו וכן מן הבקר היינו לקום בבוקר ולהקריב מהשינה בכדי לעשות רצון השי"ת ואז עולה הכל לריח ניחוח לפני השי"ת.

החותם בברכת שבת שלום ומבורך

מרדכי מלכא